

дото. Не се страхувай отъ мѣсть. Старцитѣ биватъ мждри. А азъ съмъ старецъ вече. Човѣкъ съмъ! Смили се!... не ме буди! (Заспива).

Гуга. (Като се наднича върху му, бърже се отдръпва и извежда Дамяна).

Дамянъ. Умрѣ ли?

Гуга. Не е. Само че дълго ще спи. И кога се пробуди, нѣма да е змай, а стогодицень дѣдо.

Дамянъ. По-добре е сега да го убиемъ.

Гуга. Който вади ножъ — отъ ножъ умира. Той трѣбва да живѣе за назидание.

Дамянъ. Остави на мене.

Гуга. Азъ толкова много страдахъ. А който е страдалъ той недопуска убийство на други. Страданията ме научиха, че не бива да правишъ другимо снова, което не желашъ на тебе да сторятъ.

Дамянъ. А когато той се събуди... И ако...

Гуга. Азъ тайната му зная.

Дамянъ. Тайната ли?

Гуга. Ония дни той ме води презъ деветъ морета на гости у другъ единъ змей. И той билъ нѣкога змей кръвопиецъ. А щомъ му премахнали крилцата, преобразилъ се. Неможешъ да познаешъ, че нѣкога е билъ змей. Вчовѣчилъ се. Само добрини струва. Къмъ всички е като добъръ дѣдо. Когато му откъснали крилцата той билъ на сто и двадесетъ години.

Дамянъ. Че той билъ дѣдо. И змей да е — пакъ е дѣдо.

Гуга. За змей годинитѣ сж нищо. И на сто двадесетъ години е билъ като момъкъ. А щомъ му отнели змейското — годинитѣ заличаватъ.

Дамянъ. А този е тѣй младъ.

Гуга. Само на сто години.

Дамянъ. Що думашъ!

Гуга. Кога се събуди — ще видишъ.

Дамянъ. Че какъ той се съгласи да те заведе?

Гуга. Жената, кога пожелае нѣщо — мжжътъ не може ѝ отказа

Дамянъ. Сега още повече те обичамъ. Ти си моя ангелъ!

Гуга (като му хваща ржката). Ей защо азъ ти казвамъ, че трѣбва само да мѣ слушашъ. Бжди съ мене и ние ще бждемъ щастливи.

Дамянъ. Само че тия арапи, тоя харемъ!

Гуга. Той ще освободи всички и нашиятъ пжтъ ще благослови. Старостъта е мждростъ. Когато той съ побѣлѣлата си глава ни видѣ тѣй млади, родени единъ за другъ — ще ни се зарадва. Ти чули преди да заспи какво ми каза.